

(Paul Goma, Jurnal 2007)

Joi 4 octombrie 2007

Azi am primit de la I. Coja un *document*. Să nu sară în sus Shafir, Ancel, Ioanid, Laszlo, Pecican, Mușata, Al Florian, pretinzând că documentul este fals... “*fiindcă provine de la I. Coja*”. Nesfârșiții istorici Pecican și Laszlo îmi reproșaseră inautenticitatea documentelor din Arhivele Militare citate în **Săptămâna Roșie**, motivând fără șovăială: “proveneau din atelierele propagandei antonesciene”.

Textul de mai jos nu provine din “atelierele propagandei antonesciene”, ci, ca să spun așa, din contra: de la Centrala Holocaustologilor de Pretutindeni prin organul său *Le Monde Juif*.

Să facă bine caralii *goi* de la poarta Templului să redevină normali - pentru cinci minute, cât va dura lectura textului semnat de **Iosif Toma Popescu**, după care nu au decât să se întoarcă în baraca sclavilor voluntari - iată-l:

**“Luptând contra defăimării, pe ntru triumful adevărului:
“În teritoriile controlate de guvernul român n-a fost holocaust!”**

O serie de evenimente întâmplătoare după plecarea mea din România m-au determinat să public articolul „*La Roumanie sauvée de l'Holocauste*”, apărut în **Le Monde Juif No. 105, Janvier – Mars 1982**, revista Centrului de Documentare Evreiască Contemporană, din Paris.

Plecasem din Patrie grație unui ajutor trimis de Providență, care a făcut să întâlnesc o doamnă poloneză în trecere prin România, într-o vreme din cele mai dificile din viața mea.

Ca Președinte al Organizației Tineretului Național Țărănesc din București și ca membru al Comitetului Central Executiv al Partidului Național Țărănesc, condus de Președintele Iuliu Maniu, fusesem arestat de 22 de ori, deținut politic, fără condamnare, în închisorile comuniste, circa 8 ani, împiedicat ilegal să exercit avocatura, privat de locuință, urmărit zi și noapte de agenții Securității, agresat fizic în mai multe

rânduri etc.

Atunci a apărut trimisul Providenței, întruchipat de o distinsă doamnă cu studii strălucite la Sorbona și care lucra la Academia de Științe a Poloniei, unde se bucura de un binemeritat prestigiu. Ea a înțeles totul de la prima întâlnire și a luat hotărârea de a folosi relațiile sale din Polonia și din Occident pentru a mă ajuta să plec în străinătate: a reușit, după aproape 6 ani de eforturi supraomenești. Așa am ajuns, prin căsătorie, în ianuarie 1978, să locuiesc în Varșovia, ca cetățean român.

Din primele zile am anunțat evenimentul prietenilor mei români, emigrați mai demult în Occident. Am primit, fără întârziere, o bogată corespondență trimisă nu numai de aceștia, dar și de la persoane necunoscute, care fuseseră informate de primii, despre mine. Toți îmi cereau să vin grabnic în Occident pentru a lua poziție contra unei infame campanii orchestrate, pe plan mondial, contra națiunii române. Pentru a mă convinge, ei mi-au trimis multă vreme publicații în care se afla scris că în timpul ultimului război mondial, noi, românii, masacraserăm cantități imense de evrei, așa precum arăt mai departe:

Charta intitulată „*The Record. The Holocaust*” în *History, 1939-1945*, publicată de B’nai B’rith League și New York Post, în tiraj de un milion de exemplare, indică masacrarea a 300 000 de evrei în România, iar în broșura explicativă anexată hărții, cifra este ridicată la 340 000 de evrei masacrați;

În cartea „**Eichmann’s Trial**” a lordului Russel of Liverpool, este scris că românii masacraseră 200 000 evrei, dar trebuie să arăt că la data publicării lordul Russel avea aproape 90 de ani și, deci, sărmanul nu avusese cunoștință că în textul care-i purta numele fusese strecurată acea mențiune calomnioasă la adresa României;

Un rabin șef din România, audiat ca martor într-un proces pentru calomnie în presă, soluționat de Tribunalul din Paris, afirmase că fuseseră 400 000 de evrei asasinați în România, dar, neputința vădită a Excelenței Sale de a oferi precizări și dovezi, a obligat judecătorii francezi să-i înlăture depoziția;

În „**A History of the Modern World from 1917 to 1980**”, apărută în multe limbi, autorul – Paul Johnson – scrie la pagina 415 că în România fuseseră masacrați 750 000 de evrei, deci mai mulți decât se aflau în România, potrivit surselor evreiești de informare;

O mențiune specială merită cazul ziaristei evreice Hannah Arendt, pe care propagandiștii evrei o prezintă ca filosoafă, fiindcă înainte de a emigra din Germania audiase prelegerile filosofului Martin Heidegger. Ce s-o fi petrecut în capul acelei femei de a putut scrie în

cartea „**Eichmann à Jerusalem**” acea oribilă defăimare că „*România era o țară cu un procentaj excepțional de ridicat de asasini ordinari și țara cea mai coruptă din Balcani*” (pag. 313) și, de asemenea, că „*deportările à la roumaine constau în a înghesui 5 000 de persoane în vagoane de marfă și a le lăsa să se sufocă, în timp ce trenul gonea de-a latul câmpurilor, fără itinerariu sau țel, zile întregi. Apoi, cadavrele erau expuse în măcelării evreiești*”.

De remarcat că, atât în cartea lui Hannah Arendt, cât și în aceea publicată sub numele lordului Russel, calomniile contra României sunt strecurate în expuneri care în mod firesc nu aveau niciun raport cu România, fiindcă se știe că Eichmann nu avusese activități legate de țara noastră. Aceasta este folosirea unei metode perfide, utilizată de defăimători de profesie, dirijați de la un centru de comandă. Astfel, netam-nesam, calomniile au fost și sunt încă strecurate, în cursul conferințelor, al transmisiunilor la radio și la televiziune, al interviurilor, discursurilor de tot felul etc.

Corespondenții mei români știau că eu avusesem un rol în acțiunea care salvase România de Holocaust și de aceea făceau apel la mine. Cel mai important dintre acești emigranți români, în acea vreme, era fără îndoială avocatul N. Penescu, fost secretar general al Partidului Național Țărănesc și ministru în guvernul de la București, în 1944. Fusesse condamnat în 1947, în procesul înscenat conducătorilor național-țărăniști și, după mulți ani de închisoare, fusese eliberat, cu domiciliul obligatoriu în Bărăgan. Grație intervenției liderului socialist francez Guy Mollet, el putuse emigra în Franța și locuia la Paris. El susținea că eu eram singurul emigrant român care se cuvenea să întreprindă acțiunea de denunțare a calomniei, deoarece participasem personal la activitățile pentru salvarea evreilor din România.

Avocatul N. Penescu mi-a explicat că fruntașii emigrației române, cunoscuți în Occident ca foști înalți demnitari nu puteau – din pricina conjuncturii internaționale – să se angajeze într-o astfel de acțiune. Potrivit relatării lui N. Penescu, fostul suveran al României spunea că i se aprobase rezidența în Elveția, cu condiția de a se abține de la orice activitate politică. Fruntașii emigrației aflați în America primiseră o lovitură destul de grea, prin anularea unei mici subvenții acordate de ONU, prin Comitetul națiunilor înrobite și ei se temeau că prin protestul contra calomniei puteau provoca răzbunarea din partea evreilor, prezenți atât la ONU, cât și în administrația americană.

Avocatul N. Penescu recunoștea că el ar trebui să întreprindă această acțiune și declara că o va face dacă eu refuzam să-mi asum

răspunderea. El ezita pentru faptul că avea prieteni printre socialiștii francezi, partid dominat de evrei, și se temea că ar putea pierde acele prietenii, potențial folositoare cauzei românești, în viitor. El mi-a cerut să nu dezvălui implicarea sa în ceea ce aveam de făcut.

Am hotărât să merg în Statele Unite și Canada, unde calomnia contra României era în toi, ca prin câteva expuneri în centre cu emigrație românească să restabilesc adevărul istoric. Fiindcă viza pentru USA întârzia, am decis să folosesc aprobarea pentru Canada, unde am vizitat Montreal, Toronto, Ottawa și alte localități mai mici, și, în cadrul unor întâlniri cu români și chiar cu evrei plecați din România, am prezentat faptele cunoscute de mine. Am constatat că românii emigrați după ultimul război mondial cunoșteau foarte bine adevărul, constatare valabilă și pentru emigranții evrei din această categorie; în schimb, emigranții mai vechi, dinainte de 1940, fuseseră mai receptivi la campania de calomniere și se lăsau cu greu convinși că o defăimare de proporții planetare fusese posibilă.

A trebuit să duc o luptă titanică, de unul singur, fiindcă prietenii care mă aprobau între patru ochi, nu mă asistau și în public.

Am expus, în cursul acestei călătorii, la întâlnirile cu multe grupuri de ascultători, adevărurile publicate de mine, 4 ani mai târziu, în articolul „*La Roumanie sauvée de l'Holocauste*”, apărut în *Le Monde Juif*, la Paris.

De la început am afirmat că, în timpul ultimului război mondial, în teritoriile controlate de guvernul de la București, n-a fost Holocaust. În Europa dominată de Germania hitleristă, România a fost singura țară aflată în această situație, datorită generalului Ion Antonescu și guvernului condus de el, care au făcut imposibil genocidul, precum și unor conducători de seamă ai națiunii române, cum au fost președinții Iuliu Maniu și Ion Mihalache, dr. N. Lupu, prof. Gh. Brătianu și mulți alții, care l-au îndemnat și l-au susținut pe Mareșalul Ion Antonescu în politica sa de respingere a Holocaustului.

Realizarea acestei politici a fost, indirect, dar în mare măsură, ajutată de un fapt, adesea trecut cu vederea, chiar de cercetători. După invadarea Basarabiei, a Bucovinei Nordice și a ținutului Herța, în iunie 1940, Uniunea Sovietică a continuat să facă presiuni asupra guvernului român pentru a-l constrânge să accepte un control sovietic asupra Deltei dunărene, deoarece pactul Ribbentrop-Molotov nu rezolvase chestiunea Dunării. În vara anului 1940, repetatele debarcări sovietice în Delta aflată sub suveranitate românească, precum și pătrunderi la vest de Prut ale unor unități ale Armatei Roșii au fost cauzele principale care l-au deter-

minat pe generalul Ion Antonescu, devenit șeful guvernului român după 6 septembrie 1940, să accepte venirea de trupe germane pe teritoriul României. În acordul încheiat atunci cu Hitler, generalul Ion Antonescu a reușit să introducă o clauză care prevedea că poliția germană putea colabora cu poliția română, *dar îi era interzis să facă arestări pe teritoriul României.* (subl în text) Această dispoziție a fost salvatoare pentru evreii aflați pe acest teritoriu, fiindcă ea a împiedicat arestări și deportări, efectuate de germani înșiși.

În 1941, sub presiunile guvernului hitlerist, generalul Ion Antonescu a introdus o legislație cu caracter rasial, de la aplicarea căreia erau exceptate anumite categorii de evrei, dar afecta – totuși – majoritatea populației aparținând acestei etnii. Măsurile motivate rasial prevedeau restricții și chiar interdicții pentru evrei, în exercitarea activităților economice și profesionale, fapt de natură a cauza importante prejudicii materiale; cu toate acestea, nu se poate tăgădui faptul că una din aceste măsuri a fost binefăcătoare pentru evrei, anume excluderea din forțele armate, care i-a ferit de ororile campaniilor militare din Est și din Vest, unde au pierit în condiții înfiorătoare sute de mii de militari români.

Nu a existat nicio măsură destinată să lezeze demnitatea umană a evreilor; ei nu au fost obligați să poarte steaua galbenă, nu au fost închiși în ghettouri pe teritoriul României, nu au fost supuși la practici de exterminare sau pentru a le distruge integritatea fizică sau mintală.

Guvernul român nu a organizat distrugerea niciunei populații pentru motive rasiale, religioase, economice sau politice și nu a tolerat ca astfel de fapte să fie săvârșite pe teritoriul controlat de el.

Toți evreii onești și de bunăcredință datorează respect amintirii Mareșalului Ion Antonescu, fiindcă a respins planurile naziste privind deportări din România, în lagărele hitleriste din Polonia, astfel încât de pe teritoriile controlate de guvernul de la București nimeni, nici evreu, nici țigan, nici comunist nu a fost deportat în lagărele organizate de germani.

Au fost două perioade de mare primejdie pentru evreii din România, în timpul ultimului război mondial. Prima perioadă a fost în 1942, după Conferința de la Wansee, când guvernul hitlerist a decis deportarea în Polonia a evreilor din Europa, aflată sub dominația sa. Atunci, conducătorii comunităților evreiești din România au cerut sprijinul președintelui Partidului Național Țărănesc, Iuliu Maniu, fiindcă evreii erau în primejdia de a fi concentrați în lagăre și deportați.

Mareșalul Antonescu a explicat președintelui Iuliu Maniu că faptele unor evrei, mai ales cei intrați clandestin pe teritoriul român și care răspândiseră manifeste antigermane îl puseseră în situația de a se

gândi la înființarea de lagăre, ca măsură de siguranță, invocată de el pentru a respinge pretențiile poliției germane de a face ea însăși arestări în România, contrar acordului din 1940.

La rugămintea insistentă a președintelui Maniu, șeful guvernului român a anulat dispoziția înființării de lagăre pentru evrei. Din presa israelită am aflat că unii conducători de organizații evreiești se obligaseră, în acea vreme, să supravegheze acele elemente evreiești predispuse la săvârșirea de acte nesăbuite, pricinuitoare de nenorocire pentru toată evreimea.

A doua perioadă de maximă primejdie pentru evreii din România a fost la sfârșitul primăverii din anul 1944 și a coincis cu intervalul de timp când se efectuau deportările de evrei și de țigani din Ungaria și mai ales din Transilvania de Nord, ocupată de guvernul maghiar, după diktatul de la Viena, din 1940.

Dacă pentru prima perioadă cunosc circumstanțele din relatarea personală a președintelui Iuliu Maniu, al cărui colaborator am fost, pentru a doua perioadă cunosc faptele, direct și nemijlocit, fiindcă am avut un rol în acțiunea care a împiedicat deportarea de persoane din România către lagărele naziste din Polonia.

Mareșalul Ion Antonescu numise ca guvernator civil al Transnistriei (regiunea cuprinsă între Nistrul meridional, Bugul inferior și Marea Neagră) pe profesorul universitar George Alexianu, care încă din vremea studenției îmi arătase prietenie și știa că-l vizitam pe președintele Iuliu Maniu.

Invitându-mă la biroul său din București, profesorul Alexianu mi-a spus, pentru a-i transmite liderului național-țărănist, că la București venise un ofițer german cu misiunea de a organiza deportările de evrei și de comuniști din România în lagărele hitleriste din Polonia.

Președintele Maniu a verificat informația cu ajutorul unor persoane din anturajul fostului prim-ministru filogerman Gigurtu și a decis să ceară mareșalului Antonescu să respingă planul pentru deportări.

Președintele Iuliu Maniu nu a mers la o întâlnire cu mareșalul, ci a făcut demersul printr-o scrisoare purtată de mine și înmănată șefului guvernului în cursul audienței obținute pentru mine de profesorul Alexianu. În scrisoarea sa de răspuns, pe care tot eu am dus-o președintelui național-țărănist, mareșalul Ion Antonescu îl asigură că „*atâta vreme cât voi fi la conducerea țării, nimeni nu va fi deportat în afara hotarelor României*”. Mareșalul Ion Antonescu și-a respectat cuvântul și astfel se explică cruțarea vieții a sute de mii de persoane din România. Dacă se acordă încredere afirmațiilor făcute de unii cercetători ai

Holocaustului, circa 600 000 de evrei din Ungaria și din Transilvania de Nord fuseseră arestați de poliția maghiară și trimiși în lagărele din Polonia, într-un pohod na Sibir fără întoarcere.

Președintele Iuliu Maniu a intervenit la mareșal pentru salvarea multor mii de evrei de proveniență germană, austriacă, cehă, maghiară, polonă etc., intrați clandestin în România și care erau confrunțați cu perspectiva unor grele pedepse penale sau cu trimiterea în țările de origine, adică la moarte sigură. O astfel de intervenție a fost făcută prin intermediul dr. N. Lupu, iar, în 1991, în cursul unei conversații la care participase și prietenul meu I. Bărbuș, regretatul meu prieten Corneliu Coposu mi-a spus cum însoțise la mareșal pe președintele Maniu, unde a apărut pe evreii veniți prin Transilvania de Nord în România, și care erau acuzați că trecuseră clandestin frontiera de stat. Președintele a arătat că acele persoane nu săvârșiseră nicio infracțiune, fiindcă Transilvania nu era divizată prin frontieră, ci numai prin „o linie de demarcație”, punct de vedere acceptat, bucuros, de șeful guvernului.

După numeroși ani de absență din Patrie, când am putut, în fine, veni la București în 1990, am aflat că în **Almanahul Luceafărul** din 1989 la pag. 115-162 se aflau dezbaterile unei mese rotunde la care Raoul Șorban și rabinul șef dr. Moshe Carmily Weinberger, împreună cu alți participanți, au arătat cum mii de evrei originari din Ungaria, Cehia, Slovacia, Polonia, Germania etc. au găsit adăpost pe teritoriul României, grație ajutorului dat de președinții Iuliu Maniu și Ion Mihalache, de profesorul Mihai Antonescu și de multe alte personalități române, dar mai ales datorită umanitarismului dovedit de mareșalul Ion Antonescu. Tot din Almanahul Luceafărul am aflat că la acea masă rotundă se folosiseră copios informații din articolul meu „*La Roumanie sauvée de l'Holocauste*”.

Mai trebuie să amintesc că liderul național-țărănist l-a determinat pe mareșal să renunțe la o grea contribuție de război, impusă numai evreilor, exonerată de obligația de a participa la campania militară.

Tot la cererea președintelui Maniu, doamna Ella Negruzzi a intervenit la mareșal pentru ca niște evrei bătrâni să obțină retroactiv cetățenia română, condiție necesară pentru acordarea pensiei. Am informații că și profesorul George Brătianu făcuse demersuri, în același scop.

Mi-am scurtat voiajul în America, din cauze financiare: contribuțiile prietenilor mei aveau o consistență simbolică, iar eu trebuise să contractez împrumuturi în Polonia, pentru plata călătoriei.

Revenit la Varșovia, am primit o scrisoare de la un emigrant din

New York, ale cărui rude îmi erau cunoscute din București; acesta îmi cerea o relatare scrisă a celor expuse în Canada și eu i-am trimis-o, cu condiția să nu o publice decât atunci când vin în Statele Unite, pentru a răspunde pe loc la eventualele obiecțiuni; el a fost de acord, dar nu și-a respectat angajamentul, fiind un individ manipulat fără scrupule și rușine de cercurile comuniste din România, și trebuie să precizez că această specie netrebnică încă nu s-a stins.

Între timp, mi-au parvenit informații, direct din America sau prin Paris, că în unele cercuri evreiești este contestată expunerea mea și că unii evrei au obținut de la guvernul Poloniei Populare documente care dovedeau contrariul. Mă aflu într-o situație neconfortabilă, fiindcă expunerea mea de evenimente absolut reale era bazată pe cunoașterea directă sau pe relatări nemijlocite ale unor personalități care nu mai trăiau pentru a le confirma: mareșalul Ion Antonescu și fostul ministru, prof. Mihai Antonescu, precum și guvernatorul civil al Transnistriei, George Alexianu, fuseseră executați în 1946; președinții Iuliu Maniu și Ion Mahalache muriseră în închisorile comuniste, primul – la Sighet, în 1953, al doilea – la Râmnicu Sărat, în 1963; alții, ca spre exemplu, prof. Gh. Brătianu, pieriseră, de asemeni, prin lagăre și închisori.

Nu-mi rămânea decât să mă adresez administrației poloneze pentru a afla dacă existau documente de natura acelor pretinse de unii evrei din America. În Polonia există încă o comisiune guvernamentală pentru fostele lagăre hitleriste, dar ca particular, fără nicio abilitare oficială, nu aveam șanse să obțin ceea ce căutam. Ca de obicei, când mă aflu la ananghie, Providența mi-a venit și de data aceasta în ajutor.

Pentru ca administrația poloneză să-mi aprobe rezidența la Varșovia, în 1978, soția mea ceruse sprijinul marelui savant polonez Janusz Groszkowski, fost președinte al Academiei de Științe a Poloniei, și care, în timpul războiului, descifrase mecanismul de teleghidaj al bombelor germane V, ajutând astfel apărarea antiaeriană britanică. La puține zile de la sosirea mea la Varșovia, profesorul Groszkowski a venit în vizită, vrând să cunoască pe acela pentru care își pusese obrazul: ne-am simpatizat și stimat reciproc, de la prima întâlnire.

Când i-am povestit impasul în care mă aflu, din pricina statutului de simplu particular, profesorul a fost consternat. Îl cunoșteam ca pe un om de mare cultură, cu un spirit ager; de aceea am recurs la o butadă. I-am spus că în greaca veche, pentru noțiunea *particular* era cuvântul *idiotes*, trecut apoi în limbile moderne cu forma *idiotă* – în poloneză, *idiot* – în română, franceză, engleză etc. Eu fiind un particular, pentru administrația publică sunt un *idiotes* și sunt tratat potrivit înțeleșului

actual al cuvîntului. Profesorul Groszkowski a apreciat calamburul, dar a spus că va face ceva, pentru a se vedea că sunt „un particular foarte... particular”. Într-adevăr, câteva zile mai târziu, Comisia guvernamentală îmi oferea toate facilitățile, dar nu poseda documentele care mă interesau. Am fost informat că toate arhivele referitoare la lagărele naziste și la Holocaust se aflau la Muzeul fostului lagăr de la Auschwitz, unde mă puteam adresa cu toată încrederea.

Am scris Muzeului de la Auschwitz, cu rugămintea de a-mi comunica dacă posedă documente referitoare la persoane deportate de pe teritoriile aflate sub controlul guvernului român din București; răspunsul mi-a sosit într-un timp record, sub forma documentului: PANSTWOWE MUZEUM OSWIECIM BREZESINKA Ld 2 I- 8523/79/5681/79 DESTINATAR PAN IOSIF POPESCU ul MIEDZYNARODOWA 03-922 WARSZAWA 58M35

Răspunsul este uluitor și redau numai un citat: *Chestiunea deportării de cetățeni români în lagărul de la Auschwitz, precum și o serie de alte probleme referitoare la istoria Auschwitz-ului în timpul războiului n-a fost studiată până acum și nu există nicio elaborare de o manieră completă sau fragmentară. O astfel de abordare ar pretinde o laborioasă fli profundă studiere a tuturor materialelor păstrate la Muzeu, precum și alte surse.* (subl. în text)

Când a citit documentul, prof. Groszkowski mi-a spus că posed o bombă atomică, fiindcă pot denunța toate afirmațiile despre milioanele de masacrați, pentru care nu există dovezi. La observația mea, că eu nu doream decât să restabilesc adevărul despre România, el mi-a spus că posedarea unui atare document îmi pune viața în primejdie și m-a sfătuit să pun originalul în loc sigur, ceea ce am făcut, trimițându-l la Roma, după ce am făcut un număr de copii.

Avertismentul profesorului Groszkowski și-a dovedit temeinicia, în seara zilei de 20 noiembrie 1987, pe șoseaua Lausanne-Geneve, când am fost singura victimă, foarte grav rănit, ca urmare a atentatului aranjat sub forma unui accident banal de automobil, pus la cale de un individ în solda unei organizații teroriste de stat, care făcuse presupunerea că aveam documentul de la Auschwitz asupra mea. Providența a vrut să fiu descoperit la timp de o patrulă a poliției rutiere helvetice, care m-a internat la Spitalul Universitar din Geneva, unde mi s-a salvat viața, prin transfuzii continue, mai multe zile.

După această digresiune, revin la data obținerii documentului de la Auschwitz, pe care l-am dus, în copie, la New York, pentru a da piept cu contestatarii evrei.

Am luat contact cu unele organizatii evreiești din Statele Unite, grație directorului executiv de la Polish Institute of Arts din New York, Feliks Grosz, un evreu emigrat din Polonia și cu multe relații în Statele Unite. El m-a sprijinit *la început* (subl. în text) datorită unei recomandări a regretatului meu prieten, Sigmund Poniowski, prieten al familiei Grosz din Polonia. Întrevederile cu unii corifei ai evreimii americane au fost uneori dezagreabile, fiindcă a trebuit să exhib documentul de la Auschwitz, pentru a le combate afirmațiile false, că posedau documente, dar nu le arătau fiindcă erau „de uz intern”, la care aserțiune replicam că defăimarea săvârșită de ei era „de uz extern”. Până la urmă am stabilit un fel de înțelegere, ca eu să nu public nimic, iar ei să sisteze campania de calomniere, ceea ce au făcut pentru câțva timp.

Am fost nevoit să arăt documentul de la Auschwitz în diverse reuniuni cu emigranți români și de alte naționalități, pentru a-i convinge de temeinicia tezelor mele, împrejurări care explică vizita unui locuitor din Germania Federală venit să mă întâlnească, după întoarcerea mea la Varșovia. El îmi propunea un onorariu ademenitor pentru a scrie o relatare despre situația evreilor din România, cu publicarea integrală a documentului de la Auschwitz. Între motivele refuzului meu se afla și înțelegerea cu unii evrei din Statele Unite. Vizitatorul german adusesese dovezi că defăimarea continua totuși în Europa Occidentală, mai ales în Franța și în Germania federală. Respingând oferta făcută de interlocutorul meu, îl asiguram că mă voi strădui să-i determin și pe evreii din Europa Occidentală să recunoască adevărul asupra României, dar el îmi manifesta scepticismul.

Am mers la Paris în 1981, cu hotărîrea de a găsi o publicație evreiască din Franța care să publice relatarea mea, redactată în limba franceză. În capitala Franței am fost ajutat de unii evrei pentru care aveam scrisori de la prietenii lor, din Polonia. De la revista *Arche* am fost îndrumat la revista *Le Monde Juif*. Câțiva evrei din Franța, între care se afla și un fost deținut de la Auschwitz, dar mai ales o tânără evreică franceză, m-au ajutat efectiv, în demersurile mele.

Documentul de la Auschwitz a determinat comitetul redacțional al revistei *Le Monde Juif* să accepte publicarea textului meu „*La Roumanie sauvee de l'Holocauste*” și să recunoască în nota introductivă a comitetului redacțional că din România nu se făcuseră deportări în Polonia.

La **Le Centre de Documentation Juive Contemporaine**, care edita revista *Le Monde Juif*, am putut afla multe lucruri uluitoare: mai

întâi, că era cunoscută adevărata situație a evreilor din România, și prin urmare se recunoștea caracterul calomnios al unor scrieri. Centrul posedase numeroase dovezi despre intervențiile făcute de ambasada României în Franța pentru eliberarea din lagărele de la Drancy și Malines a evreilor cetățeni români, arestați pe teritoriul Franței; am obținut de la Centru, contra unei mici sume, copii de pe expunerea făcută la Ivry, de evreul Idelman, originar din Basarabia, referitoare la deportările – el le numea *deplacements* – de evrei din Basarabia, Bucovina de Nord și ținutul Herța, făcute de sovietici, în 1941, înainte de invazia germană în Uniunea Sovietică.

La începutul anului 1982, vizitatorul meu german mi-a telefonat ca să mă felicite pentru performanță: citise articolul meu publicat în *Le Monde Juif*. Câteva luni mai târziu, distinsa doamnă evreică din Franța, eu o numeam Beauté Biblique, m-a anunțat că articolul meu constrânsese pe unii cercetători evrei ai Holocaustului la o revizuire a afirmațiilor calomnioase răspândite la adresa României și această retractare urma să se facă la o reuniune în iulie, 1982, la Paris, unde eram invitat, fiindcă se considera „o afacere de familie”.

Lucrările acelui simpozion au fost publicate de editurile Gallimard și Le Seuil, în 1985, sub titlul: **Colloque de l'école de hautes études en sciences sociales: l'Allemagne nazie et le genocide juif**. Unele comunicări poartă încă tarele afabulațiilor calomnioase, dar, din acest volum pe care îl voi intitula **Colloque**, cu ocazia referirilor viitoare, semnalez de data aceasta două referate:

Primul aparține prof. Bela Varga, intitulat *Reacții la politica antievrească a naziștilor, în Europa Orientală și în Balcani* din care citez de la pagina 349: *Un ofițer SS-ist fusese trimis la București pentru a se ocupa de cheștiunea evrească și în cursul verii și toamnei 1942, planuri detaliate au fost elaborate de germani în scopul deportării de evrei români; trebuia să se înceapă cu Transilvania de Sud. Dar rezistența ieșită din comun și neprevăzută pe care a opus-o regimul Antonescu a împiedicat aceste proiecte. Dictatorul român era un om încăpățânat, cu spirit independent și, cu întreg sprijinul autorităților civile și militare, el s-a angajat într-o politică evrească prudentă, opunându-se presiunilor germane pentru deportare și exterminare.* (subl. în text)

Al doilea referat, intitulat *Condițiile evreiești, expunere sumară*, aparține lui Randolph L. Braham, profesor la City University of New York, care scrie în *Colloque*, la pag. 423: În România, țară cunoscută pentru politica sa antisemită, regimul de extremă dreaptă al guvernului

Ion Antonescu refuză să colaboreze la programul de exterminare și evreii din România proprie, adică din Muntenia (Valachia), Moldova și Transilvania Sudică supraviețuiseră aproape toți războiului. Ei nu au fost adunați în ghettouri și n-au purtat Steaua.

Breșa făcută de articolul meu publicat în *Le Monde Juif*, în frontul defăimărilor națiunii române se lărgea fără încetare. Fostul director al Institutului de Studii istorice iudaice din Varșovia, dr. Hofman, mi-a declarat că era cunoscut faptul salvării evreilor din România de către mareșalul Ion Antonescu, iar prof. dr. Eisenbach m-a invitat la simpozionul organizat în 1983, la aniversarea a 40 de ani de la răscoala ghettoului din Varșovia, cu care ocazie am făcut în englezește comunicarea "*How romanian humanism prevented holocaustic acts în Romania*", text aflat în arhiva Comisiei guvernamentale poloneze pentru lagărele hitleriste.

Cu prilejul primei sale călătorii în Polonia, după alegerea sa ca Papă, Ioan Paul II a vizitat muzeul fostului lagăr de la Auschwitz, unde se află niște inscripții cu numele țărilor de unde s-ar fi făcut deportări; suveranul pontif a citit acele nume, între care se afla pomenită și România. Am scris Sanctității Sale, demonstrând cu documentul de la Auschwitz, că inscripția referitoare la România era mincinoasă și că fusese indus în eroare. Am primit răspuns scris de la Vatican, cu mulțumiri și cu binecuvântarea papală, pentru succes în lupta pentru triumful adevărului.

La cererea făcută de mine Muzeului din Auschwitz să îndepărteze inscripția calomnioasă, mi s-a răspuns că guvernul de la București fusese de acord cu ea și contribuisese cu fonduri. Este vorba de guvernul Groza și de ministrul de externe al acestuia, Ana Pauker. Ce le păsa acestor ticăloși că România era defăimată, când ei dăduseră Uniunii Sovietice pământul românesc al Insulei Șerpilor în baza unui proces-verbal de predare-primire?

Fiind înștiințat de la cabinetul președintelui polonez Lech Walensa, în 1993, am distribuit "*An appeal to the participants on the 50th anniversary of the Warsaw Ghetto uprising*", cerând să se facă dreptate națiunii române, prin condamnarea publică a calomniilor. La lucrările Conferinței s-a recunoscut public că în Transnistria aflată sub administrație civilă română nu fuseseră omoruri de evrei.

Am scris președintelui Lech Walensa, cu prilejul aniversării a 50 de ani de la eliberarea lagărului de la Auschwitz, și i-am trimis domnului Ion Iliescu, prin ambasadorul României la Varșovia, o copie de pe acea scrisoare, pentru a fi informat de adevărul asupra României.

În fine, în cartea **Anatomy of the Auschwitz Death Camp**, editată pentru Memorial Museum din Washington, autorii Yisrael Gutman și Michael Berenbaum recunosc cu sfială, la pagina 88, că România trebuie ștearsă de pe lista țărilor de unde s-au făcut deportări.

Chiar dacă pentru defăimătorii de profesie recunoașterea României ca țară a refuzului de deportări în Polonia a devenit obligatorie, periodic sunt folosite anumite ocazii, mai ales în Statele Unite, pentru a se strecura aluzii la masacrarea de evrei, în România.

Este adevărat că, tot mai rar, se pomeneste despre evreii pe care i-ar fi masacrat legionarii, în timpul rebeliunii din ianuarie 1941. În acele evenimente sângeroase au pierit mai multe sute de persoane: legionari, militari și cetățeni aflați pe străzi. Printre victime au fost și evrei, din unele cartiere buucreștene, unde indivizi criminali s-au dedat la jafuri de magazine și locuințe, au asasinat pe proprietarii evrei. Curțile marțiale înființate după rebeliune au stabilit că aceste omoruri nu fuseseră organizate de Garda de Fier (legionarii), iar infractorii arestați au fost condamnați și executați.

Câți evrei au fost victime ale rebeliunii se poate afla din arhivele Institutului medico-legal din București; s-a vorbit în România de câteva zeci, dar la televizoarele din New York am văzut, în ianuarie 1980, pe un bătrân care, într-o dezlănțuire halucinantă, striga că *mii, zeci de mii, sute de mii de rude* (subl în text) ale sale fuseseră ucise de legionari.

Pentru victimele din iunie 1941, de la Iași, se pot găsi date sigure în registrele de decese, fiindcă toți au fost înregistrați. Acele evenimente sângeroase erau imputabile unor unități militare germane, care trecuseră la represalii, deoarece s-ar fi tras din podul unei case asupra unei coloane de militari germani, în trecere prin oraș. Au fost victime evrei și români.

Toți cercetătorii onești pot afla numărul exact al victimelor din înregistrările oficiale. Aceleași înregistrări pot fi folosite și în investigațiile referitoare la așa-zisul „tren al morții”. Represaliile săvârșite de germani au pricinuit stupoare la București. Temându-se că germanii ar putea să continue represaliile, guvernul român a dispus punerea la adăpost a evreilor din capitala Moldovei, prin evacuarea lor urgentă, cu trenul. Panica pricinuită de evacuarea intempestivă, ciocnirile cu unii evacuați, îmbulzeala în vagoane, zăpușeala zilelor de vară au fost cauzele mai multor decese, mai ales printre cardiaci. Aceste împrejurări au fost stabilite de tribunalele militare, sub regimul comunist, instalat la 6 martie 1945. A reieșit clar că evacuarea, ca măsură de urgență, a avut drept scop salvarea evreilor, fapt de altfel confirmat indirect, chiar de

rabinul șef din acea vreme, Alexandru Șafran, care a declarat, în 1995, la București, că la cererea sa, Crucea Roșie din România se ocupase de evreii evacuați.

Rămâne încă un cal de bătaie, la care fac recurs, din când în când, urzitorii de afabulații: masacrele de evrei din Bucovina de Nord și ținutul Herța, în 1941, după alungarea Armatei Roșii din aceste pământuri românești.

Calomniatorii mai zeloși vorbesc chiar de exterminarea totală a evreimii, dar, în mod nedemn, ei trec sub tăcere faptul că la recensămintele sovietice efectuate după război, s-a înregistrat un important număr de evrei în acele regiuni și nici nu pomenesc de numeroșii evrei basarabeni, emigrați în Statele Unite, în Canada, în Israel, în Franța, unde au ajuns chiar miniștri etc.

Reaua lor credință este învederată și de faptul că ei ignoră deliberat un fapt bine stabilit chiar de cercetători evrei, și anume, deportarea din Basarabia, Bucovina de Nord, și ținutul Herța spre Asia Centrală, săvârșită de sovietici, în 1941, înainte de invazia germană, a sute de mii de persoane, între care se afla majoritatea burgheziei iudaice. În această privință, este edificator articolul ziaristului evreu sovietic David Bergelson, publicat în gazeta *Die Einheit* de limbă idiș, din Moscova, la 5 decembrie 1942, citat în cartea scriitorului evreu Pierre Vidal-Naquet *Les assassins de la memoire*, Edition La Decouverte, la pagina 55. David Bergelson precizează că, în 1941 Armata Roșie a evacuat spre Asia Centrală între 2 000 000 și 2 200 000 evrei baltici, polonezi și români. În conferința evreului basarabean Idelman, imigrant în Franța, se vorbește pe larg despre aceste deportări. De asemenea, Bernard Wasserstein, de la Universitatea Brandeis, scrie în *Colloque*, la pagina 359: Sute de mii de evrei care se refugiaseră în URSS în 1939-1940 sau care s-au aflat brusc sub dominație sovietică, în Țările baltice, în Polonia orientală sau în Nordul României, au fost deportați în lagărele de deținuți din Nordul și Răsăritul Uniunii Sovietice.

La Simpozionul Memorialului de la Sighet, în iunie 1995, cunoscutul istoric basarabean din Chișinău, Anatoli Petrencu, vorbind despre cetățeni români deportați de sovietici în 1941, dădea ca exemplu orașul Hotin, cu o populație evreiască de 8 600 de persoane înainte de deportare, care, după exilarea spre Asia Centrală, fusese redusă la câteva sute.

La eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord și Ținutului Herța, în 1941, aceste teritorii au primit o administrație civilă română, dar din punct de vedere militar depindeau de Comandamentul german. Conducătorii comunităților evreiești din România l-au rugat pe președin-

tele Iuliu Maniu să intervină la generalul Ion Antonescu, fiindcă aveau informații despre înființarea de lagăre pentru evreii din regiunile susmenționate. A mers pentru demersuri în favoarea acestor evrei vicepreședintele Ion Mihalache (Partidul Național Țărănesc) care era în bune relații cu generalul și cu ministrul Mihai Antonescu, mai ales după ce participase ca voluntar în campania din Răsărit, până când armata română a ajuns la hotarele din 1939. Din dispoziția ministrului Mihai Antonescu, generalul subsecretar de stat la Interne, Piki Vasiliu, a prezentat liderului național Țărănist o dare de seamă. Noua administrație civilă făcuse o cartografie în teritoriile eliberate și astfel se stabilise că, din evreii care se aflau în 1940 la invazia sovietică, 30 000 fuseseră înrolați în armata roșie și alți 13 000 fuseseră deportați de sovietici, în 1941. Cei rămași, dacă aveau cetățenie română, nu au fost cu nimic deranjați de noua administrație civilă română. Între altele, cartografia stabilise că exista un mare număr de locuitori, cetățeni străini, care fie că veniseră în 1940 și 1941 din Uniunea Sovietică, Polonia, Ungaria, Cehia, Germania etc., fie că se aflau în România în 1940, la invazia sovietică, dar nu aveau cetățenie română. Marea majoritate a acestor străini era de origine evreiască.

Prin tratatul de pace de la sfârșitul primului război mondial guvernul român se obliga să acorde cetățenia română evreilor născuți în teritoriile reunite la România. Bineînțeles că cei interesați trebuiau să ceară acordarea acestui drept, făcând dovada nașterii, cu orice probă, chiar cu doi martori. Mulți locuitori evrei, din categoria amintită, fie din neglijență, fie pentru că în aprecierea lor cetățenia deja posedată era mai interesantă decât cetățenia română, n-au făcut formalitățile necesare. Între cele două războaie, se spunea despre un evreu, în mod oarecum peiorativ, că era un “tărtan”, expresia derivând din afirmația *ausländische Untertan*, adică cetățean străin.

Calitatea de cetățean român a devenit valoroasă și pentru această categorie de locuitori, după aplicarea legilor rasiale în Germania și după Anschluss, în 1938, fiindcă foarte mulți aveau pașapoarte germane și austriece. Atunci administrația română a fost asaltată cu mii de cereri pentru pașapoarte române, deoarece calitatea de cetățean român apăra de incidența legilor segregaționiste ale regimurilor antisemite, din Germania și Austria.

Comandamentul german îi învinuia pe evreii din această categorie, fără cetățenie română, că colaborează cu sovieticii și cerea trimiterea lor în țările de origine, adică la moarte sigură.

Pentru a tergiversa luarea unei măsuri, guvernul român înființase

niște *centre de triere*, așa-zisele lagăre, care alarmaseră pe fruntașii evrei din România.

Intervenția domnului Ion Mihalache a avut un rezultat salvator, pentru acești evrei străini, fiindcă niciunul nu a fost expulzat spre țara de proveniență. Evreii din această categorie, garantați de comunitățile evreiești din România, au putut trece la apus de Prut și foarte mulți au părăsit țara, via Sofia-Istanbul, grație intervențiilor făcute, între alții, de viceprefedintele PNT, Mihai Popovici, prieten cu ambasadorul Tannior(?) al Turciei, și cererii făcute șefului agrarianilor bulgari, de dl. I. Mihalache, pentru procurarea vizelor de tranzit, necesare acestor emigranți.

Evreii străini care nu au avut parte de aceste împrejurări favorabile precum și ceilalți locuitori neevrei, dar cetățeni străini au fost considerați că proveneau din Uniunea Sovietică și trecuți la răsărit de Nistru, în teritoriul Transnistriei, aflat cu o administrație civilă românească.

Nimeni nu poate pretinde că situația de deportat în Transnistria a fost fericită, dar este o datorie imperioasă pentru istorici să facă tuturor cunoscut adevărul că, nici din teritoriile românești eliberate la răsărit de Prut, și nici din teritoriul Transnistriei, *nimeni nu a fost deportat în lagărele hitleriste din Polonia.* (subl. în text)

Edificatoare asupra condițiilor de viață evreilor trecuți în Transnistria este cartea **Turnătoria Jagendorf**, publicată în Statele Unite de un inginer evreu, originar din Austria, în care nu se pomenește de masacre, așa cum s-a pretins de unii agitatori evrei, în ultimele decenii, pentru a realiza câștiguri fabuloase.

În vremea când guvernul Antonescu deporta pe evreii străini în Transnistria, unde viața le-a fost salvată, în țările occidentale soarta „evreilor străini” a fost tragică, afla cum reiese din referatul lui Randolph Braham, publicat în *Colloque*, din care citez, de la pagina 434: *În Bulgaria, de exemplu, singuri „evreii străini” din Macedonia și Tracia au fost deportați; România i-a deportat pe „evreii străini” din Basarabia și Bucovina de Nord în Transnistria; francezii nu doreau decât să se debaraseze de „evrei străini” în Belgia, aproape toți deportații erau evrei apatrizi de origine cehă, poloneză sau rusă; în Ungaria, cei 18000 de evrei deportați la Kamențk-Podolsk, în vara 1941 erau considerați ca străini; în fine, în Țările de Jos, persecuția a vizat pe evreii germani și alți „evrei străini”. Tot în Colloque, la pagina 425, Randolph L. Braham menționează că cei 18000 de „evrei străini” deportați de guvernul ungar la Kamenētk-Podolsk au fost aproape toți masacrați.*

Nu trebuie uitat că salvarea de către români a „evreilor străini”

deportați în Transnistria avea loc într-o vreme când Consiliile evreiești de conducere a diverse comunități evreiești din Țările Baltice, Polonia, Ungaria, Cehia, Olanda etc. așa-numitele *Judenrat*, întocmeau la cererea naziștilor listele cu consângenii lor, care trebuiau să fie trimiși la Auschwitz și în alte lagăre naziste.

În *Colloque*, la pag. 349, Bela Vago recunoaște că ministrul român Mihai Antonescu, reprezentând pe mareșal, s-a ocupat personal de organizarea emigrării evreilor deportați în Transnistria. În 1980, la cea de-a doua întrevedere cu fostul diplomat Brutus Coste, pe când mă aflam la New York, acesta mi-a spus că ministrul de externe Mihai Antonescu ceruse mai multor diplomați acreditați în țări neutre – precum erau Cretzianu, Nanu, Mircea Eliade, Brutus Coste etc – să intervină, mai ales după crearea lui **War Refuge Board**, în Statele Unite, pentru ca marea finanță evreiască de acolo să subvenționeze închirierea de vapoare, pentru transportul emigranților „evrei străini” aflați în România și Transnistria. Nepăsarea organizațiilor evreiești americane și avariția multimiliardarilor explică pentru ce această acțiune n-a avut amploarea cuvenită. Mai mult încă, delegații organizațiilor evreiești din America erau uneori indivizi corupți, care pentru a realiza profituri personale angajau pentru transport adevărate epave, ceea ce a pricinuit naufragii fatale, pentru sute de emigranți evrei, și de aceea autoritățile maritime române au trebuit să interzică unele transporturi, din cauza stării de insecuritate a vaselor.

Fostul diplomat român, Brutus Coste, mi-a mai spus că, din dispoziția ministrului Mihai Antonescu, el a dat din fondurile legației sale bani pentru plata transporturilor de evrei emigranți.

Ar fi fără rost să acord atenție aritmeticii „de uz personal” cu care Raoul Hilberg, prin adunări și scăderi de cifre, fără nicio dovadă a realității, ajunge să facă afirmații despre imense cantități [marele număr] de victime evreiești.

Pentru mine și o singură victimă constituie o mare tragedie umană, dar subliniez că încercările nesăbuite, prin trucuri de bazar, de a falsifica istoria este o jignire condamabilă pentru victimele reale.

Se pune întrebarea: ce a putut determina această oribilă campanie de defăimare a națiunii române?

Trebuie evidențiat că toate aceste acțiuni au fost inițiate și sponsorizate de guvernul comunist, instalat de sovietici în România, la 6 martie 1945. Calomnierea regimului Antonescu era un mijloc folosit pentru ca Occidentul să treacă cu vederea că Holocaustul roșu a dezolat (sic! N.ed.) România vreme de decenii.

Aceasta era o metodă folosită curent de sovietici. La Tribunalul internațional de la Nurenberg, în 1945, procurorul general al Uniunii Sovietice, Rudenko, membru al comitetului de judecată, declara între altele că armata germană asasinase circa 25 000 de militari polonezi captivi, în pădurea de la Katyn, lângă Smolensk; dar, în ultimii ani, după deschiderea unor arhive sovietice s-au găsit documentele care dovedesc că masacrul fusese săvârșit de sovietici, în executarea unei decizii luate și cu răspunderea procurorului general.

A doua explicație a campaniei de calomnii ne este oferită chiar de vestitul Simon Wiesenthal, supranumit vânătorul de naziști”, în cartea *Wiesenthal's File*, la pag. 80, de unde citez:

Simon Wiesenthal socotește că cea mai mare greșeală după război a evreilor a fost că ei s-au decis pentru un profit material, mai degrabă decât pentru o compensare morală. (subl în text)

Tot la aceeași pagină se arată că Germania Federală a plătit organizațiilor evreiești, de la sine înțeles că nu victimelor (observația îmi aparține), mai mult de 37 de miliarde de dolari USA.

În pofida marilor posibilități materiale de care dispun calomniatorii și în disprețul execrabilei conspirații a tăcerii, credința mea în triumful adevărului rămâne neclintită. Nu este departe ziua când omenirea va recunoaște că în teritoriile controlate în timpul războiului de guvernul român, nu a fost holocaust.

În luna mai 1946, mareșalul Ion Antonescu și membrii guvernului său au fost traduși în judecată pentru campania militară din Răsărit, în fața unui așa-zis „tribunal al poporului”. În acest scop, se promulga o lege penală, specială, de către guvernul comunist Groza, dar Partidul Național Țărănesc a denunțat-o ca neconstituțională, deoarece prevedea pedeapsa cu moartea, deși Constituția din 1923 repusă în vigoare admitea această pedeapsă numai în timp de război. Or, prin capitularea Germaniei în 1945, starea de război încetase. Totodată, Partidul Național Țărănesc care nu mai avea reprezentanți în guvern după 6 martie 1945, declarase publică că nu participa în niciun mod la activitățile așa-zisului „tribunal al poporului”.

Președintele Iuliu Maniu a trimis două scrisori primului ministru comunist Petru Groza, cerându-i să nu uite că evreii și comuniștii din România au fost salvați de mareșalul Ion Antonescu și colaboratorii săi.

Prima scrisoare a fost dusă de mine domnului N. Lupu care a înmânat-o lui Groza; a doua scrisoare a fost dusă de avocatul I. Leon la domnul N. Lupu, pentru a fi dată șefului comunist.

Rezultatul a fost o campanie de injurii, dezlănțuită de presa comunistă contra președintelui Iuliu Maniu.

Fostul guvernator civil al Transnistriei, profesorul George Alexianu era în lotul acuzaților. Am vrut să apar ca martor la proces, în favoarea sa, dar el nu era de acord, fiindcă se temea că orice apărare legată de numele președintelui Maniu putea să înfurie acea instanță politică de judecată.

Totuși, mareșalul a propus ca martor în apărare pe președintele Iuliu Maniu, iar la dezbateri a vrut [a cerut] răspuns la două întrebări:

dacă domnul Maniu a știut, în ziua de 23 august 1944, că el, mareșalul, fusese arestat în acea zi, la palatul regal din București;

dacă președintele Iuliu Maniu considera pe mareșal un trădător al României.

Președintele Iuliu Maniu a declarat că el aflate de arestarea mareșalului, efectuată în ziua de 23 august 1944, abia a doua zi, adică în dimineața zilei de 24 august 1944, când se înapoiasse în capitală, fiindcă în ajun lipsise din București și sublinia că niciun om de bună credință nu-l putea considera pe domnul mareșal Ion Antonescu trădător al țării Sale.

Am fost prezent în sală la audierea președintelui Iuliu Maniu. Individul care conducea dezbaterile și-a închipuit că ar putea întinde o cursă președintelui Maniu, întrebându-l dacă fusese de acord cu trecerea armatei române la răsărit de Prut. Președintele Iuliu Maniu a răspuns că *Basarabia a fost și rămâne românească*. (subl. în text)

În sală se aflau agitatori comuniști, aduși special pentru atmosferă, și aceia au început să murmure.

Atunci, cu voce puternică, președintele Maniu a repetat: *Basarabia a fost românească și rămâne românească* (subl în text) Au urmat clipe de tăcere desăvârșită. La sfârșitul audierii sale, președintele Iuliu Maniu s-a apropiat de boxa acuzaților și a strâns mâna mareșalului. Făptuirea acestui gest, în acele momente tragice, avea valoarea confirmării dreptului convenit mareșalului, colaboratorilor săi și întregii națiuni române la recunoștința umanității.

27 martie 1996, Varșovia

Iosif Toma Popescu, Polonia,
Varșovia, 03-922
ul Miedzynarodowa 58 M 35
tel. 6176791

Cu câteva semne de întrebare, în așteptarea confirmării/infirmării variantei privind “masacrul de la Iași”, precum și a “trenul morții” (despre care Iosif Toma Popescu nu a putut avea material documentar cert), textul său mi se pare a fi de o importanță covârșitoare, autorul fiind totodată *martor* al evenimentelor și *actor* în tragedia noastră comună (a evreilor și a românilor) din timpul celui de al doilea război mondial - care, pentru noi, românii nu a luat sfârșit nici în ziua de azi.

Nu-mi fac iluzii că lătrătorii holocaustologi se vor preface fulgerător în lăudători ai “ai victoriei adevărului asupra minciunii”, pentru ei adevărat fiind numai punctul *lor* de vedere, de la un moment dat, și doar acela, oricât de mincinos ar fi; minciună toate celelalte care nu sunt întocmai cu al lor. Însă prevăd că după o perioadă de urlete, negări, insulte, amenințări, blesteme, antisemitizări-legionarizări-hitlerizări a celor care înclină să dea crezare mărturiei lui Iosif Toma Popescu, vom avea parte de o pauză. Neliniștită, pauza:

Nu se poate ca holocaustologii a căror, nu doar profesie, dar vocație a devenit minciuna în scopul cinstit de a stoarce bani de la *goi*, prin orice mijloace, să nu pregătească, în atelierele lor, devenite laboratoare, alte acuzații, alte calomnii - în jumătate de secol de antisemitizare-culpabilizare au fost învățați că repetiția este mama... terorizării adversarului (în realitate: victima) și aducerea ei pâna la a recunoaște, cinstit-ca-la-anchetă, constit-ca-la-Pitești că tată-său a fost băutor sânge evreiesc, iar maică-sa curvă.

Până atunci să ne bucurăm de pauză.